

Arrest

nr. 256 543 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 13 januari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op dezelfde datum.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 juli 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 8 oktober 2020.

1.3. Op 8 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 maart 2021 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U, T. P. B., verklaarde de Colombiaanse en de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1995 in Becerril, departement Cesar, Colombia.

U groeide samen met uw broers en zussen op bij uw ouders op een finca in Becerril, departement Cesar. Op 16 februari 2004 trokken uw ouders samen met twee van uw broers, O. en A., naar de nabijgelegen finca van uw grootvader. U en de rest van uw broers en zussen bleven spelen in de eigen finca. Jullie zagen tijdens het spelen verschillende helikopters overvliegen, alsook merkten jullie dat er bommen werden gegooid. U en uw broers en zussen trokken zich daaropvolgend terug in jullie kamer. Na een tweetal uur kwam O. al wenend terug naar jullie finca. Uw broer vertelde jullie dat jullie vader, N. P. Q., was meegenomen door gewapende mannen en dat jullie moesten meekomen naar de finca van jullie grootvader. Eenmaal daar aangekomen, zag u de gewapende mannen. Vanop een afstand kon u horen hoe ze uw vader sloegen en schopten. Toen uw vader jullie aanwezigheid opmerkte, riep hij jullie dat alles goed zou komen en dat jullie goed voor elkaar moesten zorgen. U en uw broers en zussen liepen weg, waarop jullie schoten hoorden. Uw vader overleefde dit niet. Ook een oom werd die dag gedood. U en uw gezin trokken na de begrafenis in bij een oom langs moederszijde in Cúcuta, departement Norte de Santander.

Op 6 september 2005 verhuisden u, uw moeder en uw broers en zussen naar Venezuela. Jullie vroegen er asiel aan en jullie kregen de vluchtelingenstatus toegekend. Uw gezin vestigde zich in San Antonio del Tachira, waar uw moeder en broers en zussen tot op heden nog steeds wonen. In Venezuela bouwden jullie opnieuw een rustig leven op. In 2010 werd u samen met uw broers en zussen gedurende een paar straten gevolgd door een donkere auto nadat jullie de school verlieten. Jullie verstopten zich in een supermarkt en de auto verdween. In 2015 werd u op het eindfeest van de school benaderd door een gewapende man, die avances probeerde te maken. U liep van hem weg en kon terecht bij uw broer N., tevens aanwezig op het eindfeest. De politie werd gebeld, maar toen zij arriveerden was de man alweer verdwenen. U koos ervoor om geen aangifte te doen.

Na uw middelbare studies te hebben afgerond, wilde u graag aan de universiteit gaan studeren. U verhuisde in 2015 naar Medellín, departement Antioquia, Colombia, om er universitaire studies aan te vatten. Via de universiteit kon u naast uw studies aan de slag in een voedingsbedrijf in Medellín.

Op 10 oktober 2019 keerde u voor het eerst terug naar Venezuela om er uw familie te gaan bezoeken. U nam vanuit Medellín het vliegtuig naar Cúcuta, van daaruit moest u te voet de grens oversteken. Na een aantal dagen in San Antonio del Tachira keerde u terug naar Medellín. Op 15 oktober 2019 stak u opnieuw te voet de grens over bij Cúcuta. Bij het oversteken van de grens zag u langs de Venezolaanse kant gewapende mannen, die passanten naar hun naam vroegen. Ook u werd dezelfde vraag gesteld. Toen u uw naam vermeldde, antwoordde een van deze mannen dat ze uw naam al kenden, dat u de dochter was van N.P.. U ontkende, waarop de man u aanmaande van even te wachten. Dit deed u echter niet en u probeerde met de rest van de passanten de grens over te steken naar Colombia. De man merkte ondertussen dat u was weggelopen en kwam u achterna. U bereikte echter op tijd de Colombiaanse grens, waar u werd opgevangen door agenten van de nationale Colombiaanse politie. Zij vroegen of u een aangifte wenste te doen van wat er zich net had afgespeeld, hetgeen u afsloeg. De politieagenten begeleidden u vervolgens met een patrouille naar de luchthaven van Cúcuta, van waaruit u uw weg verderzette naar Medellín. U voelde zich echter niet langer veilig en besloot om het land te verlaten.

Op 26 november 2019 verliet u Colombia en reisde u samen met het zontje van een vriendin met het vliegtuig via Madrid naar Amsterdam. U verbleef er vervolgens een tijd bij een vriendin. Op 13 januari 2020 reisde u naar België, diezelfde dag deed u een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u eveneens voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, uw Colombiaanse identiteitskaart, een kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart, een kopie van een Venezolaanse studentenkaart, een vluchtelingenattest uitgegeven voor uw familie door Venezuela in

2005, een reistoestemming voor het zontje van uw vriendin, uw vliegtuigtickets, foto's van medische documenten betreffende uw broer, foto's betreffende uw broer, foto's van documenten vanwege de *Unidad para la atención y reparación integral a las víctimas*, een foto van een doktersattest betreffende het overlijden van uw vader, een foto van de overlijdensakte van uw vader, foto's van het overlijden van uw vader, een foto van een document vanwege *Acción Social* uit 2008, een foto van de overlijdensakte van uw broer, informatie over de AUC en nieuwsartikels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de *Vluchtelingenconventie*, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest in Colombia te zullen worden gedood zoals dat alreeds gebeurde met uw vader in 2004 (CGVS, p. 13-14). In Venezuela vreest u eveneens aan uw einde te komen. Het CGVS dient echter vast te stellen dat, hoewel u verklaart de dubbele Colombiaanse/Venezolaanse nationaliteit te bezitten (CGVS, p. 4), u enkel over de Colombiaanse nationaliteit beschikt. Uit de door u voorgelegde documenten, alsook uit uw verklaringen bij DVZ kan worden opgemaakt dat u niet over de Venezolaanse nationaliteit beschikt (zie vragenlijst DVZ vraag 6). De kopie van de Venezolaanse identiteitskaart vermeldt daarbij duidelijk dat u een buitenlander bent en Colombiaans staatsburger bent (zie document 3 in de groene farde van het administratief dossier). Bijgevolg dient uw verzoek om internationale bescherming louter ten aanzien van Colombia beoordeeld te worden.

In elk geval dient te worden vastgesteld dat er in wezen geen enkele indicatie kan worden gedetecteerd waaruit zou blijken dat u wat Colombia betreft een actuele vrees voor vervolging dient te koesteren. De feiten die plaatsvonden in Becerril in 2004 (CGVS, p. 6-7), waarbij uw vader het leven liet en waardoor uw moeder samen met u en uw broers en zussen naar Venezuela vluchtte, zijn zonder meer ernstig te noemen. Er dient daarbij echter te worden opgemerkt dat u hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u ingevolge deze gebeurtenissen in uw geboorteland op heden nog enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Er is werkelijk geen enkele aanleiding om aan te nemen dat er u ooit hetzelfde zou kunnen overkomen als uw vader, zoals u tijdens het persoonlijk onderhoud naar voren schuift (CGVS, p. 9, p. 11). Na de moord op uw vader bleef u samen met uw moeder, broers en zussen nog gedurende meer dan een jaar in Colombia wonen alvorens het land te verlaten en naar Venezuela te trekken waar jullie in 2005 het vluchtelingenstatuut werd toegekend (CGVS, p. 7). Zoals blijkt uit uw verklaringen keerde u echter in 2015 vrijwillig terug naar Colombia, waar u zich inschreef aan de universiteit in Medellín, Antioquia (CGVS, p. 3-4, p. 8). Hierdoor plaatste u zich vrijwillig opnieuw onder de bescherming van het land waarvan u de nationaliteit bezit. U woonde vervolgens gedurende meerdere jaren in Medellín, dat zich op geruime afstand van Becerril bevindt. In Medellín volgde u een universitaire opleiding, u was er tevens aan het werk en leidde er in wezen een normaal leven (CGVS, p. 4), hetgeen wijst op een grote zelfredzaamheid. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Medellín ook maar enige problemen heeft gekend (CGVS, p. 10). In Colombia bevinden zich evenzeer nog meerdere familieleden, zowel langs moeders- als langs vaderskant (CGVS, p. 6). U geeft daarenboven te kennen dat u gedurende uw verblijf in Colombia rust en vrede vond, u voelde zich er veilig (CGVS, p. 8).

Bovendien dienen er enige twijfels geplaatst te worden bij de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van de door u beschreven aanleiding voor uw vertrek naar Europa, waaruit u een vrees voor vervolging puurt ten aanzien van zowel Colombia als Venezuela, zijnde een incident dat zich zou hebben voorgedaan bij de Colombiaanse/Venezolaanse grens (CGVS, p. 8-9). Zo kan het CGVS moeilijk geloven dat men bij wijze toevallig uw naam zou herkend hebben bij het oversteken van de grens of dat

uw naam zonder enige aanleiding op de lijst zou staan, en dat deze onbekende mannen daarbij onmiddellijk de link zouden hebben gelegd met uw vader die ruim vijftien jaar eerder werd gedood (CGVS, 11-12). U bleek immers reeds een paar dagen eerder zonder enige problemen de grens te hebben overgestoken, u merkte toen geen aanwezigheid van gewapende personen (CGVS, p. 8, p. 11). Dat u vervolgens vijf dagen later op een lijst zou staan en dat onbekende personen uit het niets na vijftien jaar naar u op zoek zouden zijn, lijkt werkelijk te willekeurig en vergezocht voor woorden. Zoals vermeld, de personen die u aanspraken waren voor u onbekend. Uw beweringen, zijnde dat het om dezelfde personen zou gaan die vijftien jaar eerder uw vader hadden gedood (CGVS, p. 8), stoelt u louter op buikgevoel en vermoedens (CGVS, p. 11). Er lijken bovendien allerm minst motieven op te spelen waarom deze personen überhaupt nog u of uw familie zou willen viseren. Uw vader werd immers al die jaren geleden, u was slechts acht jaar oud, vermoord door paramilitairen omdat hij op zijn finca in Becerril onder dwang soms aanwezige guerrillaleden hulp bood door hen eten te geven (CGVS, p. 11). Dergelijke beweeggrond kan al die jaren later onmogelijk nog meespelen. Daarbij dient het CGVS te benadrukken dat uw moeder, broers en zussen nooit nog te maken kregen met deze paramilitairen na die bewuste dag in 2004 in Becerril. Uw gezin werd immers in 2005 goed ontvangen door Venezolaanse samenleving en jullie konden er opnieuw de draad van jullie leven oppikken (CGVS, p. 7). Ook hier blijft nergens uit uw verklaringen dat uw gezin vervolgens ook maar enige ernstige problemen zou hebben gekend ingevolge de moord op uw vader of de vermeende gebeurtenis die u zou hebben meegemaakt aan de grensovergang. Tot op heden wonen uw moeder, broers en zussen al gedurende meer dan vijftien jaar met zijn allen samen op dezelfde plaats bij de Colombiaanse grens in San Antonio del Tachira (CGVS, p. 5). U heeft nog regelmatig contact met hen, jullie spreken vervolgens over normale zaken waaruit niet naar voren komt dat er zich enige problemen zouden voordoen (CGVS, p. 6). Indien de personen achter de moord op uw vader in 2004 werkelijk nog u en uw familie zouden willen treffen, dan mag het enigszins verbazen dat zij daar na ruim vijftien jaar nog niet in geslaagd zouden zijn. Uw moeder, broers en zussen wonen immers vlakbij de bewuste grensovergang waar men u nog langs de Venezolaanse kant herkend zou hebben (CGVS, p. 11-12). Nergens uit uw verklaringen kan echter afgeleid worden dat uw vermeende belagers na dit vermeende incident nog enigszins naar u op zoek zouden zijn geweest.

Na het desbetreffende vermeende incident aan de grensovergang keerde u terug naar Medellín op 15 oktober 2019, waar u vervolgens nog ruim een maand verbleef alvorens uw reis naar Europa aan te vatten op 26 november 2019. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende deze maand in Colombia nog enige problemen heeft gehad. Meer nog, nadat men u aan de Venezolaanse kant van de grens zou hebben benaderd en achtervolgd, werd u door de Colombiaanse politie opgevangen (CGVS, p. 8-9, p. 12). Deze Colombiaanse politieagenten ontfermden zich over u, vroegen u of u aangifte wilde indienen, hetgeen u weigerde, en begeleidde u vervolgens naar de luchthaven. Dat u verdere aangeboden bescherming van de Colombiaanse autoriteiten weigerde, wekt serieuze verbazing op en werpt evenzeer smet op de geloofwaardigheid van het door u beschreven incident. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. U zocht echter nooit enige bescherming in Colombia. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw vermeende problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

U haalde tevens een vrees aan ten aanzien van Venezuela. Hierboven werd reeds uitgelegd dat uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten opzichte van uw land van nationaliteit, zijnde Colombia. Hoewel u in 2005 samen met uw familie de status van vluchteling werd toegekend in Venezuela staat immers onomstotelijk vast dat u zich in 2015 opnieuw vrijwillig onder de bescherming van uw land van nationaliteit plaatste waardoor een beoordeling van uw nood aan internationale bescherming ten gevolge van problemen/vrees ten aanzien van Venezuela irrelevant is. Volledigheidshalve wil het CGVS evenwel bijkomend verwijzen naar de bovenstaande motivering waaruit blijkt dat uw familie in Venezuela nooit meer enige problemen heeft gekend. De gebeurtenissen die zich in 2010 en 2015 in Venezuela afspeelden, zijn bovendien niet zwaarwichtig van aard. Daarenboven kan u op geen enkele manier aantonen dat deze gebeurtenissen ook maar enigszins verband zouden kunnen houden met de moord op uw vader in 2004 in Colombia. Zowel het moment waarop u in 2010 samen met uw broers en zussen gedurende een aantal straten gevolgd werd door een auto en men dreigende taal uitte (CGVS, p. 7-8), als die keer waarop een gewapende man avances maakte op een schoolfeest (CGVS, p. 8), zijn in wezen eenmalige incidenten waarvan de impact op uw persoon in wezen erg beperkt te noemen is. In 2010, aldus alreeds meer dan tien jaar geleden, konden u en uw broers en zussen zich immers gedurende een tijdje schuilhouden in een winkel, waarop de auto zijn weg verderzette en er niets meer gebeurde (CGVS, p. 9-10). U heeft in wezen zelfs niet kunnen

zien wie juist de inzittenden waren. Ook de man die u in 2015 benaderde, kende u niet eerder (CGVS, p. 10). Nadat u van hem was weggegaan, had hij ook zelf de benen genomen en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hem ooit nog heeft teruggezien. Daarenboven dient te worden aangestipt dat u geen aangifte wenste te doen bij de politie die daadwerkelijk ter plaatse was gekomen. Nooit vernamen u of uw familieleden nog iets van de betrokken personen. Er kan met andere woorden op geen enkele manier enige vrees voor vervolging in uw hoofde worden vastgesteld naar aanleiding van wat er zich in Venezuela heeft afgespeeld.

Volledigheidshalve kan daarbij worden toegevoegd dat u zich voor uw komst naar België alreeds gedurende enkele maanden in Nederland bevond, maar dat u in Nederland nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS, p. 9). Pas na uw aankomst in Nederland bent u mogelijkheden omtrent verblijf beginnen opzoeken, waaruit aldus blijkt dat u niet vanuit Colombia bent vertrokken met het doel om internationale bescherming te zoeken. Dat u gedurende al die tijd in Nederland geen asiël aanvraag omdat uw opzoekingswerken u hadden geleerd dat België een humaner beleid zou voeren, biedt geen verschoning. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw Colombiaans paspoort voor, alsook uw Colombiaans identiteitskaart, dient het CGVS te stellen dat uw identiteit en Colombiaanse nationaliteit in wezen niet worden betwist. Met betrekking tot de kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart, werd hierboven reeds aangehaald dat deze expliciet vermeldt dat u slechts over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en dat u in Venezuela als buitenlander wordt beschouwd, waardoor het CGVS dient te besluiten dat u in wezen niet de Venezolaanse nationaliteit heeft. De kopie van uw Venezolaanse studentenkaart, het Venezolaanse vluchtelingenattest voor uw familie, uw vliegtuigtickets, de reistoestemming voor het zootje van uw vriendin en de foto van een document vanwege Accion Social uit 2008 zijn in wezen niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek. Ook de documenten betreffende de dood van uw broer A., de foto's van de medische documenten, de overlijdensdocumenten en de foto's, kunnen in wezen niet als essentieel worden beschouwd. Zijn dood is immers, hoe betreurenswaardig ook, te wijten aan een medische aandoening, vond plaats na uw aankomst in België en kan bij nader inzicht niet rechtstreeks in verband worden gebracht met de door u aangehaalde problemen en vrees (CGVS, p. 5-6). Wat betreft de door u neergelegde documenten die betrekking hebben op de gebeurtenissen die zich voordeden in 2004, foto's van documenten vanwege de Unidad para la atención y reparación integral a las víctimas, een foto van een doktersattest betreffende het overlijden van uw vader, een foto van de overlijdensakte van uw vader en foto's van het overlijden van uw vader, verwijst het CGVS naar bovenstaande motivering waaruit blijkt dat ingevolge deze gebeurtenissen geen actuele en gegronde vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. De nieuwsartikels en informatie over de AUC beschrijven slechts een algemene situatie in Colombia en Venezuela die u niet hebt weten door te trekken naar een gegronde vrees wat u betreft.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspeelen neemt echter de vorm

aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Daarnaast stelt ze dat niet kan worden ontkend dat het paramilitair geweld terug toeneemt in Colombia, ze citeert in dit verband uit "*Colombia begins 2021 with alarming records of violence*" van WOLA – Advocacy for Human Rights in the Americas van 4 februari 2021, uit de COI *Focus Colombia, Veiligheidssituatie*, van 13 november 2019 en uit "*The urgent need to reform Colombia's security policies*" van Human Rights Watch van 22 september 2020.

Verzoekster betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Zij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing

vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stukken aan haar verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster enkel over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en dat haar verzoek om internationale bescherming louter ten opzichte van Colombia beoordeeld moet worden en dat verzoekster niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat haar betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet om volgende redenen: (i) er kan geen enkele indicatie worden gedetecteerd waaruit zou blijken dat zij een actuele vrees voor vervolging dient te hebben (1) de gebeurtenissen met de moord op haar vader dateren van in 2004 en er is geen aanleiding dat haar hetzelfde zou overkomen als haar vader (2) verzoekster bleef nog meer dan een jaar in Colombia wonen met haar moeder en broers en zussen na de moord op haar vader (3) in 2005 verkreeg de familie de vluchtelingenstatus in Venezuela en in 2015 keerde verzoekster vrijwillig terug naar Colombia waardoor ze zich vrijwillig opnieuw onder de bescherming van het land plaatste waarvan ze de nationaliteit bezit, in Medellín volgde verzoekster een universitaire opleiding en ze werkte er en leidde er een normaal leven; (ii) er rijzen twijfels bij de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van verzoeksters aanleiding voor haar vertrek naar Europa, met name het incident bij de Colombiaans-Venezolaanse grens; (iii) na dit vermeende incident keerde ze terug naar Medellín waar ze nog een maand verbleef alvorens naar Europa te reizen, nergens uit haar verklaringen blijkt dat ze gedurende deze maand nog problemen heeft gekend in Colombia; (iv) na het incident bij de grens weigerde verzoekster aangifte te doen en weigerde ze dus de bescherming geboden door de Colombiaanse autoriteiten wat een smet werpt op de geloofwaardigheid van het door haar beschreven incident; (v) inzake verzoeksters vrees ten opzichte van Venezuela wordt opgemerkt dat haar verzoek beoordeeld wordt ten opzichte van haar land van nationaliteit en dat zij zich in 2015 opnieuw vrijwillig plaatste onder de bescherming van haar land van nationaliteit, waardoor een beoordeling van haar nood aan internationale bescherming ten gevolge van problemen ten opzichte van Venezuela irrelevant is; (vi) verzoekster bevond zich enkele maanden in Nederland voor haar komst naar België, maar diende daar nooit een verzoek om internationale bescherming in, mocht verzoekster daadwerkelijk nood hebben aan bescherming op het moment dat ze Colombia verlaat, zou men verwachten dat ze dit zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is; (vii) de door haar neergelegde bewijsstukken werpen geen ander licht op bovenstaande appreciatie.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar Colombia te zullen worden gedood door de paramilitairen die in 2004 haar vader hebben vermoord.

2.3.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster niet betwist dat zij enkel de Colombiaanse nationaliteit heeft, waardoor haar vrees enkel ten opzichte van Colombia wordt onderzocht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststelt dat er geen enkele indicatie kan worden gedetecteerd dat verzoekster ten opzichte van Colombia een actuele vrees voor vervolging moet hebben: *“De feiten die plaatsvonden in Becerril in 2004 (CGVS, p. 6-7), waarbij uw vader het leven liet en waardoor uw moeder samen met u en uw broers en zussen naar Venezuela vluchtte, zijn zonder meer ernstig te noemen. Er dient daarbij echter te worden opgemerkt dat u hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u ingevolge deze gebeurtenissen in uw geboorteland op heden nog enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Er is werkelijk geen enkele aanleiding om aan te nemen dat er u ooit hetzelfde zou kunnen overkomen als uw vader, zoals u tijdens het persoonlijk onderhoud naar voren schuift (CGVS, p. 9, p. 11). Na de moord op uw vader bleef u samen met uw moeder, broers en zussen nog gedurende meer dan een jaar in Colombia wonen alvorens het land te verlaten en naar Venezuela te trekken waar jullie in 2005 het vluchtelingenstatuut werd toegekend (CGVS, p. 7). Zoals blijkt uit uw verklaringen keerde u echter in 2015 vrijwillig terug naar Colombia, waar u zich inschreef aan de universiteit in Medellín, Antioquia (CGVS, p. 3-4, p. 8). Hierdoor plaatste u zich vrijwillig opnieuw onder de bescherming van het land waarvan u de nationaliteit bezit. U woonde vervolgens gedurende meerdere jaren in Medellín, dat zich op geruime afstand van Becerril bevindt. In Medellín volgde u een universitaire opleiding, u was er tevens aan het werk en leidde er in wezen een normaal leven (CGVS, p. 4), hetgeen wijst op een grote zelfredzaamheid. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Medellín ook maar enige problemen heeft gekend (CGVS, p. 10). In Colombia bevinden zich evenzeer nog meerdere familieleden, zowel langs moeders- als langs vaderskant (CGVS, p. 6). U geeft daarenboven te kennen dat u gedurende uw verblijf in Colombia rust en vrede vond, u voelde zich er veilig (CGVS, p. 8).”*

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat het klopt dat zij vier jaar in Colombia heeft kunnen studeren zonder noemenswaardige problemen, maar dat dit komt omdat zij het beschermde compound van haar universiteit niet uit kwam, het is pas toen zij zich buiten dit compound waagde en haar familie in Venezuela ging opzoeken dat de problemen herbegonnen zijn. Het is volgens verzoekster ten onrechte dat vastgesteld wordt dat zij in Colombia rust en vrede vond en er zich veilig voelde.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster niet betwist dat zij vrijwillig is teruggekeerd naar Colombia. *In casu* was het om er aan de universiteit te gaan studeren, maar deze reden neemt niet weg dat verzoekster, die een vluchtelingenstatuut had in Venezuela, vrijwillig is teruggekeerd naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Uit haar verklaringen blijkt inderdaad dat zij woonde in een gebouw van de universiteit en dat ze daar kon studeren en werken tegelijkertijd (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en 4). Ze voelde er rust en vrede en voelde zich weer wat veiliger (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). In dit verband merkt de Raad ook nog op dat verzoekster, nadat zij in oktober 2019 de grens tussen Venezuela en Colombia was overgestoken, door de Colombiaanse politie werd begeleid naar de luchthaven, zodat ze daar haar vlucht naar Medellín kon nemen en het voorstel om een aangifte te doen, afsloeg (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8 en 9). Hieruit blijkt dus dat verzoekster in Colombia zelfs buiten de gebouwen van de universiteit, wel degelijk op politiebescherming kon rekenen toen ze dat nodig had. Er is geen reden waarom verzoekster niet opnieuw bescherming van de overheid zou krijgen indien nodig. Verzoeksters opmerking dat het onterecht is dat naar een periode van rust en veiligheid in Colombia wordt verwezen, is dus niet steekhoudend. Inzake de actualiteit van de vrees wordt ook verwezen naar punt 2.3.4.3. hieronder.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen: *“Na het desbetreffende vermeende incident aan de grensovergang keerde u terug naar Medellín op 15 oktober 2019, waar u vervolgens nog ruim een maand verbleef alvorens uw reis naar Europa aan te vatten op 26 november 2019. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende deze maand in Colombia nog enige problemen heeft gehad. Meer nog, nadat men u aan de Venezolaanse kant van de grens zou hebben benaderd en achtervolgd, werd u door de Colombiaanse politie opgevangen (CGVS, p. 8-9, p. 12). Deze Colombiaanse politieagenten ontfermden zich over u, vroegen u of u aangifte wilde indienen, hetgeen u weigerde, en begeleidden u vervolgens naar de luchthaven. Dat u verdere aangeboden bescherming*

van de Colombiaanse autoriteiten weigerde, wekt serieuze verbazing op en werpt evenzeer smet op de geloofwaardigheid van het door u beschreven incident. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. U zocht echter nooit enige bescherming in Colombia. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw vermeende problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.4.4. De commissaris-generaal vervolgt dat er ernstige twijfels rijzen bij de aannemelijkheid en de geloofwaardigheid van de door verzoekster beschreven aanleiding voor haar vertrek naar Europa, namelijk een incident dat zich zou hebben voorgedaan bij de Colombiaans-Venezolaanse grens: *“Bovendien dienen er enige twijfels geplaatst te worden bij de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van de door u beschreven aanleiding voor uw vertrek naar Europa, waaruit u een vrees voor vervolging puurt ten aanzien van zowel Colombia als Venezuela, zijnde een incident dat zich zou hebben voorgedaan bij de ColombiaanseVenezolaanse grens (CGVS, p. 8-9). Zo kan het CGVS moeilijk geloven dat men bij wijze toevallig uw naam zou herkend hebben bij het oversteken van de grens of dat uw naam zonder enige aanleiding op de lijst zou staan, en dat deze onbekende mannen daarbij onmiddellijk de link zouden hebben gelegd met uw vader die ruim vijftien jaar eerder werd gedood (CGVS, 11-12). U bleek immers reeds een paar dagen eerder zonder enige problemen de grens te hebben overgestoken, u merkte toen geen aanwezigheid van gewapende personen (CGVS, p. 8, p. 11). Dat u vervolgens vijf dagen later op een lijst zou staan en dat onbekende personen uit het niets na vijftien jaar naar u op zoek zouden zijn, lijkt werkelijk te willekeurig en vergezocht voor woorden. Zoals vermeld, de personen die u aanspraken waren voor u onbekend. Uw beweringen, zijnde dat het om dezelfde personen zou gaan die vijftien jaar eerder uw vader hadden gedood (CGVS, p. 8), stoelt u louter op buikgevoel en vermoedens (CGVS, p. 11). Er lijken bovendien allerm minst motieven op te spelen waarom deze personen überhaupt nog u of uw familie zou willen viseren. Uw vader werd immers al die jaren geleden, u was slechts acht jaar oud, vermoord door paramilitairen omdat hij op zijn finca in Becerril onder dwang soms aanwezige guerrillaleden hulp bood door hen eten te geven (CGVS, p. 11). Dergelijke beweeggrond kan al die jaren later onmogelijk nog meespelen. Daarbij dient het CGVS te benadrukken dat uw moeder, broers en zussen nooit nog te maken kregen met deze paramilitairen na die bewuste dag in 2004 in Becerril. Uw gezin werd immers in 2005 goed ontvangen door Venezolaanse samenleving en jullie konden er opnieuw de draad van jullie leven oppikken (CGVS, p. 7). Ook hier blijft nergens uit uw verklaringen dat uw gezin vervolgens ook maar enige ernstige problemen zou hebben gekend ingevolge de moord op uw vader of de vermeende gebeurtenis die u zou hebben meegemaakt aan de grensovergang. Tot op heden wonen uw moeder, broers en zussen al gedurende meer dan vijftien jaar met zijn allen samen op dezelfde plaats bij de Colombiaanse grens in San Antonio del Tachira (CGVS, p. 5). U heeft nog regelmatig contact met hen, jullie spreken vervolgens over normale zaken waaruit niet naar voren komt dat er zich enige problemen zouden voordoen (CGVS, p. 6). Indien de personen achter de moord op uw vader in 2004 werkelijk nog u en uw familie zouden willen treffen, dan mag het enigszins verbazen dat zij daar na ruim vijftien jaar nog niet in geslaagd zouden zijn. Uw moeder, broers en zussen wonen immers vlakbij de bewuste grensovergang waar men u nog langs de Venezolaanse kant herkend zou hebben (CGVS, p. 11-12). Nergens uit uw verklaringen kan echter afgeleid worden dat uw vermeende belagers na dit vermeende incident nog enigszins naar u op zoek zouden zijn geweest.”*

Verzoekster stelt hieromtrent in het verzoekschrift dat haar vrees die in Venezuela erkend werd in 2005, anno 2019 nog steeds actueel is. Ze verwijst naar wat ze hierover op zeer doorleefde wijze verteld heeft tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal op p. 8 en 9. Verzoekster stelt dat het bevreemdend is dat er niet wordt getwijfeld aan het relaas omtrent haar vader en oom van 2005, evenmin aan de erkenning in Venezuela, maar dan stelt dat er een soort “verjaring” zou bestaan op de vervolging die haar familie ondergaat, verzoekster wijst erop dat de paramilitairen die haar vader vermoord hebben, nog steeds een aanzienlijk deel van het Colombiaanse grondgebied controleren. Verzoekster verwijst naar *“Colombia begins 2021 with alarming records of violence”* van WOLA – Advocacy for Human Rights in the Americas van 4 februari 2021, naar de COI *Focus Colombia, Veiligheidssituatie*, van 13 november 2019 en naar *“The urgent need to reform Colombia’s security policies”* van Human Rights Watch van 22 september 2020.

De Raad wijst erop dat verzoekster niet *in concreto* aantoont dat haar vrees naar aanleiding van de gebeurtenissen in 2004, waarbij haar vader en haar oom vermoord werden, nog steeds actueel is. Verzoeksters vader werd gedood door paramilitairen omdat hij op zijn finca in Becerril onder dwang guerrillaleden hulp bood door hen eten te geven en door de paramilitairen werd hij verdacht van de guerilla te zijn, terwijl de guerilla dacht dat haar vader een paramilitair was (notities persoonlijk

onderhoud CGVS, p. 11). Verzoekster toont hiermee niet aan welke vrees zij persoonlijk nog zou hebben. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoekster en haar familie na deze gebeurtenis nog een jaar bij familie in Colombia woonden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.7), dat hen in 2005 in Venezuela het vluchtelingenstatuut werd toegekend (*ibidem*, p. 7), dat verzoekster in 2015 vrijwillig terugkeerde naar Colombia om er te studeren, en dat ze vier jaar studeerde en werkte in Medellín (*ibidem*, p. 8).

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de paramilitairen die haar vader vermoord hebben, nog steeds een aanzienlijk deel van het Colombiaanse grondgebied controleren en dat het incident aan de grens aantoonde dat ze persoonlijk nog gevisieerd wordt, kan verzoekster niet gevolgd worden. Het is bevreemdend dat verzoeksters naam aan de grens toevallig zou herkend worden of op een lijst zou staan en dat onbekende mannen onmiddellijk de link zouden leggen met haar vermoorde vader. Deze moord dateert immers van vijftien jaren eerder en enkele dagen ervoor had verzoekster op dezelfde wijze en op dezelfde plaats de grens kunnen oversteken van Colombia naar Venezuela. De Raad volgt de commissaris-generaal dat het te willekeurig en vergezocht lijkt dat verzoeksters naam op een lijst zou staan en dat onbekende personen uit het niets na vijftien jaar naar haar op zoek zouden zijn. Bovendien betreft het feit dat het om dezelfde personen zou gaan, slechts een vermoeden van verzoekster omdat de mannen zich op dezelfde manier gedroegen want ze hadden ook wapens (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). De Raad volgt ook de commissaris-generaal dat de beweegreden voor de moord op verzoeksters vader en oom al die jaren later onmogelijk nog kan meespelen, haar familie heeft geen last meer van deze personen en woont dichtbij de grens (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Met een loutere verwijzing naar haar doorleefde verklaringen over de gebeurtenissen van 2005, doet verzoekster geen afbreuk aan het feit dat haar vrees voor vervolging omwille van deze gebeurtenis, niet meer actueel is.

De verwijzing naar de artikelen van WOLA en Human Rights Watch en de COI Focus van 13 november 2019 doen hieraan geen afbreuk. Verzoekster verduidelijkt niet op concrete wijze waarom zij meent dat het de *Autodefensas Gaitanistas de Colombia* (AGC), in 2019 de machtigste paramilitaire groep in Colombia, zijn die haar vader en oom vermoord hebben. De omstandigheid dat deze groepering momenteel veel macht heeft in Colombia, brengt niet mee dat verzoekster door hen persoonlijk gevisieerd zou worden omwille van feiten uit 2005.

De in het verzoekschrift geciteerde informatie betreffende de algemene toestand in Colombia is van algemene aard en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op hoger gedane overwegingen, niet.

2.3.4.5. De Raad stelt dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze dienen te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat vereist dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil, invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad herinnert aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor

opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoekster moet aldus aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen:

“Na het desbetreffende vermeende incident aan de grensovergang keerde u terug naar Medellín op 15 oktober 2019, waar u vervolgens nog ruim een maand verbleef alvorens uw reis naar Europa aan te vatten op 26 november 2019. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende deze maand in Colombia nog enige problemen heeft gehad. Meer nog, nadat men u aan de Venezolaanse kant van de grens zou hebben benaderd en achtervolgd, werd u door de Colombiaanse politie opgevangen (CGVS, p. 8-9, p. 12). Deze Colombiaanse politieagenten ontfermden zich over u, vroegen u of u aangifte wilde indienen, hetgeen u weigerde, en begeleidden u vervolgens naar de luchthaven. Dat u verdere aangeboden bescherming van de Colombiaanse autoriteiten weigerde, wekt serieuze verbazing op en werpt evenzeer smet op de geloofwaardigheid van het door u beschreven incident. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. U zocht echter nooit enige bescherming in Colombia. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw vermeende problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.4.6. De bestreden beslissing vermeldt ten slotte het volgende:

“Volledigheidshalve kan daarbij worden toegevoegd dat u zich voor uw komst naar België alreeds gedurende enkele maanden in Nederland bevond, maar dat u in Nederland nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS, p. 9). Pas na uw aankomst in Nederland bent u mogelijkheden omtrent verblijf beginnen opzoeken, waaruit aldus blijkt dat u niet vanuit Colombia bent vertrokken met het doel om internationale bescherming te zoeken. Dat u gedurende al die tijd in Nederland geen asiel aanvraag omdat uw opzoekingswerken u hadden geleerd dat België een humaner beleid zou voeren, biedt geen verschoning. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij eerst tot rust wilde komen bij een vriendin van haar zus in Amsterdam, daar heeft zij beseft dat het zo niet verder kon en daarom heeft ze beslist om internationale bescherming aan te vragen, zij meent dat dit bewustwordingsproces niet geheel onbegrijpelijk is.

De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoekster heeft in Nederland verbleven waar zij geen verzoek om internationale bescherming indiende, zij deed dit pas toen ze naar België kwam. Dat verzoekster eerst tot rust wilde komen en toen pas beseftte dat het zo niet verder kon, lijkt er niet op te wijzen dat zij Colombia verlaten heeft uit een vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade.

2.3.4.7. De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

In de bestreden beslissing zet de verwerende partij het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december

2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia en citeert uit "Colombia begins 2021 with alarming records of violence" van WOLA – Advocacy for Human Rights in the Americas van 4 februari 2021, naar de COI *Focus Colombia, Veiligheidssituatie*, van 13 november 2019 en naar "The urgent need to reform Colombia's security policies" van Human Rights Watch van 22 september 2020, maar hiermee toont zij niet aan dat bovenstaande analyse van de commissaris-generaal niet langer actueel of correct zou zijn.

2.3.5.2. Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, dient de veiligheidssituatie in Medellín, de hoofdstad van het departement Antioquia, waar verzoekster de jaren voor haar vertrek uit Colombia heeft verbleven, te worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Medellín geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Medellín, is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Medellín, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

2.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET